

WINTER.

DOOR

JOHANNA W. BAKKER.

I.

Waarom toch zijt gij tot mij ingegaan,
o bleek gelaat, o handen droef en stil?
Nu zien me uw vragende oogen altijd aan,
dat ik mijn hoofd wel van u wenden wil...

Mijn huis was warm en licht... het lampken scheen...
O blijde vlam, die lang verglommen is!
Nu is 't mij dag noch nacht... ik zie alleen
uw oogen staren in de duisternis.

O arm onrustig Lief! vraag toch niet meer...
Ik heb mijn ziel vermoord met eigen hand,
want Dood is niet zoo zwaar als 't stil verteer
der wanhoop, dat diep in uw oogen brandt.

Winter.

II.

De witte winter dekt mijn bloemen rood
die moede van al 't felle bloeien zijn.
De vlokken zijn gevallen, kalm en rein. . . .
Nu slapen ze al den zachten winterdood.

De witte winter is zoo stil, zoo goed
als 't diepe graf voor wie daar moede zijn.
De koele sneeuw verzacht de felle pijn
der wonde leden, rood van brandend bloed.

De witte winter is zoo stil en goed. . . .
de lichte vlokken dalen in zachten val. . . .
Maar 'k weet, dat lente toch weer komen zal,
en 'k zie mijn bloemen branden, rood als bloed!

Winter.

III.

Mijn hart is zwaar... de lente is wêr gekomen...
de lente met haar luwe, loome dagen,
die listig nadersluipen en de boomen
dwingen tot bloeien en wêr vruchten dragen.

Mijn hart is zwaar... de lente is wêr gekomen...
de lente... en 't à-eeuwige verlangen,
dat 'k dood reeds waande, als al mijn vreugdedroomen,
wil wêr met vleiende armen mij omvangen.

O winter, met uw veil'ge witte dagen,
hoe wordt uw vrede wreed van mij genomen!
Hoe moeilijk wordt nu 't leven om te dragen...
Mijn hart is zwaar... de lente is al gekomen...